

ת"פ 38871/02/13 - מדינת ישראל נגד מ ס

בית משפט השלום בראשון לציון

17 נובמבר 2015

ת"פ 38871-02-13 מדינת ישראל נ' ס

בפני כב' סגן הנשיאה, שמעון שטיין
המאשימה
נגד
הנאשם
מ ס

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד ויקטוריה בן מאיר

ב"כ הנאשם עו"ד שמרית צור

הנאשם התייצב

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של תקיפת סתם - בן זוג, עבירה לפי סעיף 382 (ב) + סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
2. עם מתן הכרעת הדין בעניינו של הנאשם, מצאתי להפנותו לשירות המבחן לקבלת תסקיר, שכן הנאשם החל לעבור מיוזמתו הליך שיקום וזאת במסגרת המנהל לשילוב חברתי, אגף תמיכה ושילוב בראשון לציון. כמו כן, עולה כי הנאשם החל לעבוד בעבודה מסודרת ואף קודם לתפקיד ניהולי.
3. הרקע והעובדות פורטו בהרחבה בהכרעת הדין אך אחזור עליהן בקצרה;
4. כעולה מעובדות כתב האישום, בתאריך 30.6.12, בשעה 00:03 או בסמוך לכך, בבית ברחוב שניאור זלמן 14 בראשון לציון (להלן: "הבית"), דרש הנאשם לשכב עם המתלוננת. באותן הנסיבות, סרבה המתלוננת לשכב עם הנאשם בטענה כי היא עייפה, אין לה כוח והיא רוצה לישון.

בעקבות האמור לעיל, הכה הנאשם את המתלוננת בחוזקה בפניה בסטירות ואגרופים. במעשיו המפורטים, תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה.

תמצית טיעוני הצדדים

5. ב"כ המאשימה עותר להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל במצטבר כמו גם הפעלת עונש מאסר מותנה שקיים על הנאשם, עונש מאסר מותנה, קנס ופיצוי.
6. בעניינו טוען ב"כ המאשימה כי קיימת לנאשם הרשעה קודמת משנת 2010, כנגד עבירות אלימות שבוצעה כלפי אותה מתלוננת וכי תלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה בר הפעלה בן 7 חודשים.
7. הנאשם לא נטל אחריות עד לשלב התסקיר, ניהל הליך הוכחות ובזבז זמן שיפוטי יקר. לטענת המאשימה, יש לראות בלקיחת האחריות של הנאשם כאמירות מן השפה ולחוץ, שכן הנאשם חושש מהפעלת עונש המאסר המותנה.
8. לטענת ב"כ המאשימה, מתחם הענישה הוא בין מאסר קצר בין חודשיים שיכול שירוצו בעבודות שירות ועד ל - 18 חודשי מאסר בפועל.
9. ב"כ הנאשם טוען כי העובדה שהנאשם ניהל הליך הוכחות אין בה כדי לשלול את בקשתו להאריך את עונש המאסר המותנה. על בית המשפט לשקול את הנתונים העומדים לפניו. הנאשם פנה לשירות המבחן, נטל אחריות על מעשיו בפני קצינת המבחן לאחר שערך חשבון נפש.
10. הנאשם מטופל מזה כשנתיים, בדיקות הסמים שלו יוצאות נקיות, לוקח חלק בקבוצה טיפולית ובטיפול מול שירות המבחן, לא נפתחו כנגדו תיקים חדשים, הוא אינו בקשר עם המתלוננת, גם המתלוננת מדווחת על מערכת יחסים תקינה עם הנאשם. לטענת ב"כ הנאשם, הנאשם מבין כיום את דפוס התנהגותו הפסול.

תסקיר שירות המבחן

11. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם, יליד 1976, עלה לארץ בגיל 14, הינו רווק ומנהל זוגיות מזה כחצי שנה. אב לילד כבן 7 שנים, ממערכת יחסים עם המתלוננת.
12. מתסקיר שירות המבחן עולה מסכת עובדות חיו המורכבת, הכוללת את חווית עלייתו ארצה,

המשברים והקשיים שבדרך לרבות הקושי למצוא תחושת שייכות. כחלק מקשייו להתמודד החל לצרוך אלכוהול וסמים אשר הסלימו את התנהגותו האלימה כלפי המתלוננת. תסקיר שירות המבחן מתאר אף את מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת, כמורכבת וסבוכה בהקשר לחלוקת התפקידים במשפחה.

13. כיום הנאשם מסייע להוריו בפרנסה ואמון על הטיפול באביו אשר מחלים ממחלה קשה. למרות שלא נקבעו הסדרי ראייה מסודרים בין הנאשם לבנו, הוא מקפיד לשמור עמו ועם בנה הבכור של המתלוננת על קשר רציף והוא מעורב בחייהם.

14. עיון בגיליון הרישום הפלילי מעלה כי לחובת הנאשם 3 עבירות אלימות זוגית מתאריך 16.7.10, בגין ריצה הנאשם מאסר בפועל בצד עונשים נוספים, אין לחובתו תיקי מב"ד נוספים.

15. עוד עולה מתסקיר שירות המבחן כי הנאשם נטל אחריות על מעשיו, הסביר בפני קצינת המבחן את קשייו והתחושות שהובילו אותו לדפוס התנהגות אלימים.

16. משיחה עם המתלוננת עולה כי הנאשם והיא מקיימים שיתוף פעולה קונקרטי סביב הקשר עם בנם המשותף.

17. שירות המבחן מתרשם מהנאשם כאדם ורבלי, בעל יכולת התבוננות פנימית ויכולת ליצור קשר עם גורמי סמכות וטיפול, הנאשם מצוי בתהליך היכרות את עצמו במסגרת הטיפול אותו עובר והוא נמצא כפנוי להתמודד עם דפוסיו האלימים.

18. שירות המבחן סבור כי לאחר טיפול משמעותי שעבר הנאשם בנושא ההתמכרות ממנה סובל, מופחת הסיכון לעבירות אלימות זוגית נוספת.

19. שירות המבחן ממליץ על הטלת צו מבחן לשנה בצד הארכת המע"ת התלוי ועומד כנגדו כדי לאפשר לנאשם להמשיך את ההליך הטיפולי בו מצוי מזה כשנה וחצי וכן לפנותו להתמודדות ולעיבוד דפוסיו האלימים.

20. עיון במכתב היחידה לטיפול בנפגעי סמים, בהם מטופל הנאשם, מעלה כי הנאשם פנה ליחידה ביום 22.12.13, במסגרת הטיפול מגיע לשיחה פרטית, בדיקות שתן אשר יוצאות נקיות, משתתף בקבוצות שונות ולוקח חלק בקבוצת תיאטרון.

21. לתיק בית המשפט, התקבל אף מכתב המלצה ממעסיקו של הנאשם, ממנו עולה כי הנאשם בעל תכונות אופי אשר הפכו אותו לעובד משמעותי, הנאשם קודם לתפקיד ניהולי, נותן דוגמה אישית בתחום

המשמעת, הגדלת ראש, סדר ויחסי אנוש טובים.

מתחם העונש ההולם

22. כמצוות המחוקק בסעיף 40 ג' (א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה הקבוע בסעיף 40 ב' לחוק העונשין, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בו, גם במדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה:

סעיף 40 ג'(א) לחוק העונשין קובע:

"בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך חברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40 ט".

23. לא אחת נאמר כי גזירת הדין היא מן הקשות במטלות השיפוטיות. הענישה מושפעת בכללותה משיקולי גמול, מניעה והרתעה. נסיבות ביצוע העבירות, חומרתן, נפיצותן ותדירות ביצוען, השפעתן על כלל החברה וההשלכות היכולות להיגרם מהן, כגון מידת הפגיעה בביטחון הציבור, והפחד שמעשים אלה נוטעים בלבו של אדם מן הישוב. כמו כן, הענישה מושפעת מנסיבותיו האישיות של מבצע העבירות, גילו, עברו הפלילי, שיקולי שיקום ועוד. בכל אחד מהמקרים מוטלת על בית המשפט החובה לערוך את האיזון בין האינטרסים השונים. (ע"פ 4890/01 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נו (1) 594, תיקון 113 לחוק העונשין, תשע"ב 2012).

העיקרון המנחה בגזירת העונש, הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה, בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם המסוים העומד לדין, לבין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. בית המשפט רשאי לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לשם קביעת העונש ההולם.

24. בעניינו, **הערך החברתי** אשר נפגע על ידי ביצוע עבירת התקיפה בנסיבות מחמירות הינו זכותו של כל אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל גופו, ובפרט זכותה של אישה להיות מוגנת מפני אלימות בן זוגה.

25. נקבע לא אחת על ידי בית המשפט העליון על הצורך להחמיר את הענישה במקרי אלימות, ועל שמירת התא משפחתי מוגן מפני אלימות פיזית ומילולית, נשים מותקפות תדיר על ידי בני זוגן ויש להגן על שלומן מפני האלימות המופנית כלפי גופן ושלוות נפשן:

"בית המשפט מצווה לשרש את התופעה של אלימות שבתוככי המשפחה, שנעשית יותר ויותר למכת מדינה וכן מצווה הוא להגן על הצד המוכה, שלא תמיד כוחו עומד לו להגן על עצמו. הרתעה זו, צריך וינתן לה ביטוי על ידי השתת עונש מאסר משמעותי, למען ישמעו וייראו, הן מי שהורשע במעשי האלימות והן עבריינים בכוח". (בע"פ 2037/92 יצחק בן דוד נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 22.6.1992).

26. לכל אדם קיימת זכות שלא ירימו עליו יד, לא ברחוב ולא בבית, ולא כאשר מדובר בבן הזוג. זכותו של אדם להיות בטוח ומוגן בביתו, ובמיוחד אף מפני אלימות בן זוגו. ההגנה על שלמות גופה ובטחונה של אישה מפני ידו האלימה של בן זוגה, חייבת לקבל ביטוי באמצעות מענה עונשי הולם. נקבע בעבר כי עבירות האלימות האיומים כלל וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצויים להיאבק בה. (רע"פ 6577/09 צמח נד מדינת ישראל, ניתן ביום 20.8.09).

27. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי ישנה פגיעה ממשית בערכים המוגנים. הנאשם תקף את המתלוננת, בביתה - מבצרה.

28. לנוכח עיון בגזרי דין שניתנו בעניינים דומים, בתוספת להתחשבות בערך החברתי בו פגע הנאשם, בנסיבות מעשיו והיקפם וכן במדיניות הענישה הנהוגה, אני קובע בבחינת מדיניות הענישה, בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 י"ג לחוק העונשין) כי מתחם העונש ההולם הינו החל ממאסר על תנאי וכלה ב - 18 חודשי מאסר בפועל ביחס לעבירות של איומים, ותקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג.

"ידע כל גבר אלים כי הרמת יד על זוגתו, כמו כחתימה עצמית על גזר דין חמור, השולל את חירותו, כחומרת התקיפה, כך חומרת הענישה, כשנסיבותיו האישיות מתגמדות לנוכח חומרת העבירה (פ' (מח' חי) 5002/06 מ"י נ' אביטן, ניתן ביום 27.3.06).

עוד נכתבו על חומרתן של עבירות האלימות כלפי בן משפחה בפסקי הדין הבאים:

רע"פ 6577/09 ניר צמח נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו, 2009:

"עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אמנם כי אין בכך כדי "להוציא" את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העברין עצמו והן של עבריינים בכוח".

עמוד 5

בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 11.10.07:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישרו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטנים או כלפי בת זוג ... נפוצות של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבת האלימות, ... תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה".

29. אסמכתאות נוספות המלמדות על מדיניות הענישה הנהוגה הן: ת.פ. 4582-02-13 מדינת ישראל נ' פלוני, ניתן ביום 28.10.14, ת.פ. 6990-03-13 מדינת ישראל נ' פלוני, ניתן ביום 2.10.14, ת.פ. 11216-12-13 מדינת ישראל נ' מקסים מימרן, ניתן ביום 24.3.14, רע"פ 1293/08 קורניק נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 25.6.08, ע"פ (מח' חי) 1315/07 חגאזי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 9.9.08, ת.פ. (פ"ת) 29377-11-12 מדינת ישראל נ' ר' מ', ניתן ביום 14.1.13, ת.פ. (ב"ש) 36495-01-13 מדינת ישראל נ' חסן, ניתן ביום 15.7.14, ת.מ. (פ"ת) 16749-08-11 מדינת ישראל נ' ע' ז' כ', ניתן ביום 6.5.13, ת.פ. 26177-02-14 מדינת ישראל נ' אליהו, ניתן ביום 9.11.14.

30. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט לחוק העונשין) יש ליתן את הדעת לשיקולים הבאים:

- א. הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה; הנאשם דרש מהמתלוננת לשכב עמו, בתגובה לסירובה הכה אותה בחזקה בפניה בסטירות ובאגרופים, הנזק הפיזי יכול היה להיות חמור יותר.
- ב. הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה; הנאשם ביצע את המעשים על רקע מתח ביחסיו עם המתלוננת, שימושו באלכוהול וסמים.

דין - סוגיית הארכת המאסר על תנאי

31. הלכה ידועה היא כי מי שנדון למאסר על תנאי והורשע בשל עבירה נוספת, יצווה בית משפט על הפעלת המאסר על תנאי (סעיף 55(א) לחוק העונשין). יחד עם זאת, סעיף 56 (א) לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"בית המשפט שהרשיע נאשם בשל עבירה נוספת ולא הטיל עליו בשל אותה עבירה עונש מאסר רשאי, על אף האמור בסעיף 55 ובמקום לצוות על הפעלת המאסר על תנאי, לצוות, מטעמים שירשמו, על הארכת

עמוד 6

תקופת התנאי או חידושה לתקופה נוספת שלא תעלה על שנתיים אם שוכנע בית משפט שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי".

32. השאלה הנוטרת היא האם קיימים במקרה דנן טעמים להארכת התנאי. בעניין זה, מצאתי להפנות לרע"פ 5798/00 ריזי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה (3) 1, 10 (2000):

"אם עבר פלוני בתוך התקופה שנקבעה בגזר-הדין הראשון עבירה מבין עבירות התנאי, על בית-המשפט המרשיעו בעבירה כזו להפעיל את המאסר המותנה. שיקול-הדעת שלא להפעיל את התנאי הוא מצומצם ומותנה בכך שלא יוטל עונש מאסר בגין העבירה הנוספת - עבירת התנאי - וזאת אך מטעמים מיוחדים שיירשמו" (ראו גם אהרון אנקר, מאסר על תנאי (1981), 99-97).

33. סמכותו של בית משפט להאריך את עונש המאסר על תנאי מקורה בשיקולים של "צדק". כמו כן, סעיף 56(ב) לחוק העונשין קובע שבית המשפט לא יעשה שימוש בסמכות להארכת תקופת התנאי, אלא לגבי הרשעה ראשונה של הנאשם בשל עבירה נוספת. ואולם, סעיף 85 לחוק העונשין, קבע "הסדר מיוחד" - **הארכה נוספת של עונש המאסר על תנאי וזאת בכפוף לכך שהנאשם עבר טיפול התמכרות לסמים.**

"85. (א) על אף הוראות סעיף 56(ב), רשאי בית משפט שהרשיע אדם העובר טיפול למשתמשים בסמים, או שסיים טיפול כאמור, להשתמש בסמכותו לפי סעיף 56 יותר מפעם אחת, אם שוכנע שלא יהיה זה צודק להפעיל את המאסר על תנאי משום שיש סיכוי לשיקומו של האדם, כי הפעלת המאסר על תנאי תסב לו נזק חמור, וכי אין סיכון לשלום הציבור בשל הארכת התנאי"

34. בענייננו, המדובר בהארכה ראשונה ועל כן הסעיף הרלוונטי בעניינו של הנאשם הינו סעיף 56 (א), ואולם, בעת מתן גזר דיני זה, שמתו לנגד עיניי את השיקולים המופיעים דווקא בסעיף 85 (א) דהיינו: **"לא יהיה זה צודק להפעיל את המאסר על תנאי משום שיש סיכוי לשיקומו של האדם..."** (הדגשה שלי: ש.ש.).

בע"פ 4517/04 מסראווה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ט(6) 119, נפסק, כי:

"הכלל שנקבע בסעיף 56 לחוק העונשין, הוא כי ביצוע עבירת התנאי מפעיל את המאסר המותנה ויהא זה במקרים חריגים בלבד ורק מטעמים שירשמו שבית המשפט

עמוד 7

יהיה רשאי להורות על הארכת תקופת התנאי אם שוכנע כי בנסיבות העניין לא יהא זה צודק להפעילו. אמנם, ככל שהפעלת התנאי היא אוטומטית כך גדל כוחו המרתיע של המאסר המותנה... , אולם חרף זאת ניתן שיקול הדעת לבית המשפט שלא להפעילו, כדי לאפשר לו, מקום שהצדק מחייב זאת, להעניק לנאשם הזדמנות נוספת והכוונה לחזור לדרך הישר, וגם בחריג זה גלום עיקרון ההרתעה

ברע"פ 4300/07 איהאב נאצר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), חזר כב' השופט לוי על ההלכה לפיה הכלל שבסעיף 56 לחוק העונשין הוא כי עונש מאסר יש להפעיל "אלא אם כן שוכנע בית המשפט כי קיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות חריגה מן הכלל...".

35. סעיף 40ד לחוק העונשין קובע:

"40.ד. שיקום

קבע בית המשפטית מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה ומצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במבחן לפי סעיפים 82 או 86 או לפי פקודת המבחן [נוסח חדש] התשכ"ט 1969.

היו מעשי העבירה ומידת אשמו של הנאשם בעלי חומרה יתרה, לא יחרוג בית משפט ממתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף קטן (א) אף אם הנאשם השתקם או אם יש סיכוי של ממש שישתקם, אלא בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, לאחר שבימ"ש שוכנע שהן גוברות על הצורך לקבוע את העונש במתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה, ופירט זאת בגזר הדין".

36. בע"פ 2610-12-10 אברג'ל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] קבע בית המשפט, כי:

"על מנת שיהא זה בלתי צודק להפעיל את העונש המותנה נדרשים אנו למצב שבו השתנה מהותית מצבו של העבריין לאחר נטילת חלק בהתמדה ולאורך זמן בהליך טיפולי יסודי וממושך אשר יראה כי חל בו שינוי של ממש, הוא זנח את דרך הפשע, שיקומו עולה יפה והוא מבין את חומרת העבירה הנוכחית ויש בביצועה נסיבות מקלות, כגון שהתפתה לכך שהייתה זו התפתות רגעית, או שנעשתה בהשפעת אחרים וכדומה."

37. בענייננו, הנאשם עבר בהצלחה תהליך גמילה יסודי בקהילה, במסגרת היחידה לטיפול בסמים, כמו כן, הנאשם עובר הן טיפול פרטני והן טיפול קבוצתי במסגרת שירות המבחן. השתלב במקום עבודה מסודר בו הוא מתמיד ואף קודם לתפקיד ניהולי, מנהל מערכת יחסים זוגית חדשה ונמצא בקשר מיטיב עם המתלוננת.

לא ניתן להתעלם מההליך הטיפולי הארוך שעובר הנאשם, כעולה מתסקיר שירות המבחן וממכתבה של היחידה לטיפול בסמים, העובדה כי הנאשם, מזה כשנתיים אינו צורך סמים ואלכוהול יש בה כדי להעיד על רצינות כוונותיו להיגמל מסמים ואלכוהול ולערוך שינוי משמעותי בחייו. כך גם הטיפול אותו עובר בקהילה, התמדה במקום עבודה וניהול קשר זוגי תקין.

ניכר כי הנאשם עבר שינוי רב, הן ביחסו אל המתלוננת והן ביכולתו להתמיד במקום העבודה ולשנות את אורחות חייו.

38. בנסיבות אלה, ובמיוחד לאור המלצתו הסופית של שירות המבחן בתסקיר, יש לתת לנאשם הזדמנות ע"י הארכת המאסר המותנה. בעת שקילת המלצתו של שירות המבחן להארכת המאסר המותנה לקחתי בחשבון גם את מהות האירוע שבגינו הורשע. עבירות של אלימות במשפחה שכאמור, על בית המשפט למגר בענישה מרתיעה, ואולם, בענייננו, ומבלי להקל ראש בחומרת האירוע, הן הנאשם והן המתלוננת היו שיכורים, הנאשם הכה את המתלוננת במכות אגרופ בפניה, עבירה שהינה חמורה, אך אינה מצויה בדרגה הגבוהה של אלימות במשפחה. כמו כן, הנאשם והמתלוננת אינם בקשר עוד.

לכל אלה יש להוסיף כאמור את חלוף הזמן מאז בוצעה העבירה בגינה הורשע הנאשם, האחריות אותה לקח הנאשם על מעשיו, הפקת הלקחים, השתתפות בהליך טיפולי ביוזמתו ושיקומו.

39. לסיכום, הנני סבור כי המקרה שבפני הינו מסוג המקרים שיש לחרוג ממתחם העונש ההולם וזאת כאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, על ידי הארכת המאסר המותנה.

סוף דבר

40. לאור כל האמור לעיל, הנני מורה כדלקמן:

א. הנני מאריך את המאסר המותנה של שבעה חודשים שהוטל על הנאשם בת"פ 28582-07-10 בבימ"ש השלום בראשון לציון מיום 26.12.10, למשך שנתיים נוספות החל מהיום.

ב. ניתן בזאת צו מבחן שתוקפו לשנה החל מהיום. על פי סמכותי בסעיף 3 בפקודת המבחן [נוסח חדש] התשכ"ט 1969, הנאשם מוזהר שאם לא ימלא אחרי הצו מכל בחינה שהיא, או יעבור עבירה נוספת יהיה צפוי לעונש, על העבירות שבגללן ניתן הצו, לרבות הפעלת של המאסר המותנה שתלוי ועומד כנגדו.

ג. לא מצאתי לגזור על הנאשם קנס ופיצוי כספי למתלוננת.

41. המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן.

42. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום ה' כסלו תשע"ו, 17/11/2015 במעמד הנוכחים.

שמעון שטיין , סגן נשיאה

הוקלדעלידיטליברמי